

РЕШЕНИЕ

№ 15291

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в публично заседание на 16.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **389** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 32765 от 23.12.2025 г. по описа на Административен съд София-град подадена от Ч. Г. Т.-ЕГН-[ЕГН] срещу заповед № 25-4332-005836 от 05.12.2025 г. издадена от началник група към СДВР, ОПП, с която на оспорващия е приложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 4 от ЗДвП - изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на заповедта, като издадена в противоречие с материалния закон и при нарушение на административнопроизводствените правила.

Ответникът – началник група към СДВР, ОПП, чрез процесуалния си представител-юрк.М., оспорва жалбата.

Административен съд София - град, III-то отделение, 80-ти състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт - заповед № 25-4332-005836 от 05.12.2025 г. издадена от началник група към СДВР, ОПП на Т. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за правоуправление на МПС №[ЕИК] издадено от ОПП – СДВР, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че на основание

чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат на водача са отнети 42 контролни точки, въз основа на следните връчени влезли в сила НП:

- НП № 19-4332-019266 от 04.10.2019г. – 6 контролни точки;
- НП № 21-4332-014748 от 16.07.2021г. – 6 контролни точки;
- НП № 24-0286-000237 от 18.07.2024 г. – 10 контролни точки;
- НП № 24-0286-000396 от 18.11.2024 г. - 10 контролни точки;
- НП №25-0304-000468 от 09.06.2025 г. – 10 контролни точки;

Констатирал е също така, че Т. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството си управление на МПС след като е загубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 от ЗДП. Предвид така установеното е направил извод, че са налице материалноправните предпоставки за прилагане спрямо него на спорната ПАМ по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Липсват данни за датата на връчване на заповедта на оспорващия.

От представените по делото наказателни постановления е видно следното:

-НП № 19-4332-019266 от 04.10.2019г. е връчено на жалбоподателя на 03.12.2021г.НП е обжалвано пред СРС, който с Решение от 24.04.2023г. го е отменил изцяло.Това Решение е обжалвано от Началник сектор при СДВР, ОПП пред касационната инстанция, която е отменила първоинстанционното решение и го е потвърдила само по отношение на едно от нарушенията, което не касае отнемане на контролни точки-това по т.5 от НП. С влизането му в сила на лицето са отнети 6 контролни точки.

-НП № 21-4332-014748 от 16.07.2021г. е връчено на Т. на 20.09.2022г. по реда на чл.58, ал.2 от ЗАНН и е влязло в сила на 05.10.2022г. С влизането му в сила на лицето са отнети 6 контролни точки.

-НП № 24-0286-000237 от 18.07.2024 г. е връчено на Т. на 06.08.2024г. лично. НП е обжалвано пред РС-Костинброд, който с Решение от 16.12.2024г. го е потвърдил изцяло.Това Решение е обжалвано от Ч. Т. пред касационната инстанция, която е потвърдила първоинстанционното решение в цялост. С влизането му в сила на 12.03.2025г. на лицето са отнети 10 контролни точки.

- НП № 24-0286-000396 от 18.11.2024 г. е връчено на 18.12.2024г. лично на Т.. НП е обжалвано пред РС-Костинброд, който с Решение от 03.06.2025г. го е потвърдил изцяло.Това Решение не е обжалвано от Ч. Т. пред касационната инстанция.С влизането му в сила на 11.07.2025г. на лицето са отнети 10 контролни точки.

- НП №25-0304-000468 от 09.06.2025 г. е връчено на Т. по реда на чл.58, ал.2 от ЗАНН и е влязло в сила на 08.10.2025г.С влизането му в сила на лицето са отнети 10 контролни точки.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съдът приема, че жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в срок, предвид липсата на данни за датата на връчване на оспорената заповед. Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на заповедта, която има право и интерес от оспорването, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) на основанията посочени в чл. 146 от АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 157, ал. 1 от ЗДвП при издаване на свидетелство за управление, притежателят му получава контролен талон за потвърждаване валидността на притежаваното свидетелство и определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения. Разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредба № Из – 2539/17.12.2012г. предвижда, че при първоначално издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство, притежателят му получава първоначален максимален размер от 39 (тридесет и девет) контролни точки за отчет на извършените от него нарушения на ЗДвП. Същата предвижда и условията и реда за отнемането и възстановяването на контролните точки, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение. Съгласно предписанието на чл. 3, ал. 1 от Наредбата отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Видно от посочените разпоредби отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на наказателното постановление. Водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен, по силата на разпоредбата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. За неизпълнение на това, произтичащо от закона задължение в чл. 171, т. 4 от ЗДвП е предвидено налагане на принудителната административна мярка “изземване на свидетелството за управление”.

На фона на така очертаната правна регламентация и представените и неоспорени по делото доказателства, съдът намира, че доводът на Т. за незаконосъобразност на спорната заповед е неоснователен.

Оспорената в настоящето производство ПАМ е издадена на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Като фактическо основание за издаването ѝ е посочено, че поради отнети на жалбоподателя 42 контролни точки с пет влезли в сила наказателни постановления, той е загубил правоспособността си, но не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП – да върне свидетелството си за управление на МПС. Задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорвания ПАМ - изземване на свидетелството за управление на МПС, е наличието на влезли в сила наказателни постановления, с които са му отнети максимално допустимия брой контролни точки.

От представените по делото влезли в сила НП, а именно:

- НП № 19-4332-019266 от 04.10.2019г. – 6 контролни точки;
- НП № 21-4332-014748 от 16.07.2021г. – 6 контролни точки;
- НП № 24-0286-000237 от 18.07.2024 г. – 10 контролни точки;
- НП № 24-0286-000396 от 18.11.2024 г. - 10 контролни точки;
- НП №25-0304-000468 от 09.06.2025 г. – 10 контролни точки;

се установява, че на Я. са отнети общо 42 контролни точки. Липсват твърдения и данни оспорваният да е възстановил отнетите с посочените НП контролни точки.

Въпросът относно редовността на процедурата по връчване на НП № 21-4332-014748 от 16.07.2021г. и НП №25-0304-000468 от 09.06.2025 г. и приложението на уредената с разпоредбата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН законова фикция не може да бъде предмет на настоящото производство. НП подлежи на обжалване пред районния съд и споровете се разглеждат по друг процесуален ред - чл. 59 и сл. ЗАНН. Единствено в това производство нарушителят може да релювира доводи относно нередовното връчване на НП и то във връзка със спазването на срока за подаване на жалба. Недопустимо е извършването на такава самостоятелна преценка от друг правораздавателен орган, в различно по характер съдебно производство (каквото е това за проверка законосъобразността на административен акт за прилагане на ПАМ). Поради това

обвързващото официално удостоверяване на органа за влизането в сила на НП № 21-4332-014748 от 16.07.2021г. и НП №25-0304-000468 от 09.06.2025 г. не следва да бъде обсъждано в настоящето производство. Спор по този факт е от компетентността на районния съд, а единственото доказателство, годно да опровергае служебното документиране на административния орган, е съдебно удостоверение за висящо НАХД (респ. подадена и приета за допустима жалба по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН) пред съответния районен съд. Доказателствената тежест за тези факти е върху оспорващия, но доказателства за установяването им не са представени (в този смисъл решение № 1737 от 06.02.2013 г. постановено по адм. дело № 14987 по описа за 2012 г. на Върховния административен съд - Седмо отделение).

По изложените съображения съдът приема, че при издаването на спорния административен акт, органът е извършил правилна преценка за наличие на посоченото в него фактическо основание – изчерпване на лимита на предоставените на Ч. Т. контролни точки. Оспорващият е загубил придобитата правоспособност и за него е съществувало задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП - да върне свидетелството си управление на МПС, което задължение същият не е изпълнил.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Наредба № Из – 2539/17.12.2012г. не съдържа задължение на административния орган за уведомяване на водача при отнети 2/3 от общо определения брой контролни точки. Информация за броя на наличните контролни точки се предоставя след подаване на заявление от водача на МПС и след заплащане на държавна такса.

Отнемането на контролни точки е последица от извършването на нарушението. То не е вид санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. Изпълнението на наложените с влезли в сила НП административни наказания е неотнормимо към заповедта по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на НП, а възстановяването им се извършва по нарочен ред и процедура, предвиден в чл. 158 от ЗДвП. По отношение на тях институтът на погасителната давност по ЗАНН е неприложим. Поради това изтеклата давност за правото на държавата да търси принудително изпълнение на наложените наказания не влияе върху настъпването на правните последици от извършеното нарушение. Т. е отнемането на контролни точки, респективно изземването на свидетелството за правоуправление.

Предвид всичко изложено съдът намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с условията за нейната законосъобразност и не са налице основания за отмяната ѝ.

С оглед извода относно изхода на спора ответникът има право да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 4 от АПК, Административен съд – София град, III-то отделение, 80-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Ч. Г. Т.-ЕГН-[ЕГН] срещу заповед № 25-4332-005836 от 05.12.2025 г. издадена от началник група към СДВР, ОПП, с която на оспорващия е приложена принудителна административна мярка (ПМ) по чл. 171, т. 4 от ЗДвП - изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Ч. Г. Т.-ЕГН-[ЕГН] да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от

съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.